

ність зробити висновки щодо доречності змін кримінального законодавства шляхом внесення до ст. 201 КК України як кваліфікуючої ознаки вчинення контрабанди службовою особою.

Література:

1. Кримінальний кодекс України: За станом законодавства і постанов Пленуму Верховного Суду України на 1 липня 2008р.: (відповідь офіційному текстові запиту). - К.: Вид. ПАЛІВНОДА.В., 2008. - 188с.
2. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 3 червня 2005 р. № 8 про судову практику у справах про контрабанду та порушення митних прав: <http://www.scourr.gov.ua/cipients/vs.nsf/0177AFB7C6271917C325703100329B3C?OpenDocument&CollapseView&RestrictToCategory=77>
3. INTERNATIONAL CRIME THREAT ASSESSMENT CHARTER I Global Threat of International Crime. Оценка реальности угроз, исходящей от международной преступности. Доклад Совета Национальной Безопасности США 2001. Перевод на русский язык: Владостокский Центр по изучению организованной преступности А.В. Пономаренко, Е.В.Кравченко - 2001 г. - с. 357
4. Комментарий к Уголовному кодексу Российской Федерации: Научно-практический комментарий / Отв. ред. В.М. Лебедев. - М.: Юрайт - М, 2001. - с. 110
5. Кримінальний кодекс Болгарії / Ред. проф. А.І. Лукашов. Переклад А.І. Лукашова, Д.В. Мілюшев. - СПб.: "Юридичний центр Прес", 2001р. - с. 298.
6. Кримінальний кодекс Японії /Наук. ред. проф. А.І. Коробєва. - СПб.: Видавництво "Юридичний центр Прес", 2002р. - с. 226.
7. Митний кодекс України - Режим доступу: <http://zakon1.mida.gov.ua/cgi-bin/zakn1.cgi?PAGE=7&PAGE=92-15> - Заголовок з екрану.

ФАКТИВНЕ БАНКРУТСТВО В УКРАЇНІ

Козирєва В.П.,
доцент кафедри господарського права
і процесу Юридичного інституту «Інституту повітряного
і космічного права» НАУ, к.ю.н.

Відсутність кримінальної відповідальності за порушення регламенту господарським законодавством процедур неплатоспроможності банкрутства було зумовлене принциповою зміною в Україні економічних відносин, становленням і розвитком механізмів господарства. Будучи невід'ємним елементом ринкової економіки банкрутство виконує функцію своєрідного засобу відбору економічних форм і методів господарювання.

Відсутність фактичного банкрутства, пов'язаних із банкрутством, полягає у

яких зміни до законодавства буде стверджувати принцип законності та справедливості

Саме таким шляхом, тобто включенням даної кваліфікуючої ознаки до статті, яка встановлює кримінальну відповідальність за контрабанду в більшості країн світу. Як приклад, можна навести законодавство Росії, Болгарії та Японії. У Кримінальному кодексі Росії, в ч. 3 п. 1 ст. 188 «Контрабанда», що міститься у розділі VIII, чітко вказано на службову особу - «... посадова особа з використанням свого службового становища» [4; с. 386]

Також і у ст. 242 розділу III КК Болгарії, в якій вказано: «... хто перемістить через кордон країни товари без відома та дозволу митних органів...», в п. В міститься чітка вказівка на «посадову особу, безпосередньо пов'язану з митною службою» [5; с. 180]

Розглядаючи Кримінальний кодекс Японії, як приклад, можливо навести ст. 138 глави 14 «Злочини щодо опію». В згаданій статті вказано: «Якщо особа, що відає митними справами, ввозила чи дозволила ввезти опій чи приборів, які використовуються для його вилучення, карається позбавленням волі з примусовою фізичною працею на строку від одного до десяти років» [6; с. 92]. Причому нижня та верхня межі санкцій в даній статті найвищі у всій главі. (Зуваж. авт.) Аналіз вказаних вкладах документів дає змогу говорити про визнання на міжнародному рівні доцільності включення даної кваліфікуючої ознаки до складу банкрутства.

Згідно вищевикладеного, на нашу думку, диференціація відповідальності при вчиненні злочину за участі службових осіб буде сприяти ефективній боротьбі із даним злочинним явищем. Однак застосування окремої «службової особи» потребує певного уточнення відповідно до даного складу злочину.

Так, для притягнення до відповідальності за розглянутою кваліфікуючою ознакою необхідно, щоб особа вчинила злочин, використовувати тільки своє службове становище. Незаконне переміщення службовою особою через митний кордон товарів та інших предметів контрабандою без використання своїх повноважень не може визнаватися кваліфікуючою ознакою даного складу злочину.

Потрібно наголосити на тому, що на даний час, відповідно до згаданої Постанови Пленуму Верховного Суду України від 3 червня 2005 р. № 8 «Про судову практику у справах про контрабанду чужими митними правами» поняття «службова особа» та «службовим становищем» повинні розумітися у прямій залежності при вчиненні даного злочину [2; п. 4]

Отже, наведені фактичні дані та теоретичні погляди дають

про фінансову неспроможність виконання вимог з боку кредиторів і зобов'язань перед бюджетом якщо такі дії завдали великої матеріальної шкоди кредиторам або державі. Причому законодавець вказав, що матеріальна шкода вважається великою, якщо вона у п'ятсот і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян.

Цей вид злочину широко розповсюджений у світовій практиці в сфері підприємницької діяльності. Є немало способів ввести в оману зобов'язаних кредиторів, будь-то партнери по бізнесу чи держава, яка вимагає платити податків своєчасно й у повному обсязі. Чинне законодавство та судові практика свідчать, що розслідувати та розкривати такі злочини дуже важко.

З огляду на те, що недобросовісні суб'єкти господарювання намагалися всілякими способами ухилятися від сплати податків або навмисно занижувати суми податкових зобов'язань, то перед податківцями постає проблема як «штучне» та фіктивне банкрутство, коли вони подають відомо неправдиву офіційну заяву про свою фінансову неспроможність чи намагаються ілюструвати довести підприємство до банкрутства.

Як і будь-який злочин фіктивне банкрутство характеризується суб'єктом, суб'єктом, об'єктивною та суб'єктивними сторонами.

Безпосередній об'єкт цього злочину – суспільні відносини в сфері виконання суб'єктами господарської діяльності своїх фінансових зобов'язань.

Суб'єкт злочину – громадянин-засновник або власник суб'єкта господарської діяльності, службова особа суб'єкта господарської діяльності або громадянин – суб'єкт підприємницької діяльності.

З об'єктивної сторони злочин характеризується активними діями – відомо неправдивим повідомленням (заявою) кредиторам про фінансову неспроможність суб'єкта господарської чи підприємницької діяльності виконати зобов'язання перед кредиторами і бюджетом. Заява для задоволення є завідомо неправдивою, тобто відомості про фінансову неспроможність суб'єкта підприємницької діяльності виконати зобов'язання не відповідають дійсності. Оскільки в статті Кримінального кодексу не вказано, яким саме способом має бути вчинена заява, то можна зробити висновок про її довільну форму: усну, письмову, по телеграфу, через засоби масової інформації тощо. При цьому, обов'язковою умовою є доведення відомостей до відома саме кредиторів, а не інших осіб.

Суб'єктивна сторона злочину характеризується прямим умислом: особа усвідомлює, що зроблена нею заява про фінансову неспроможність виконати вимоги кредиторів і зобов'язання перед бюджетом є неправдивою, в той час як така спроможність існує.

Метою забезпечення однозначності підходів при оцінці фінансово-господарського стану підприємств Державною податковою адміністрацією

заподіяння майнової шкоди кредиторам, державі, іншим особам (наприклад, працівникам підприємства-банкрута), в порушенні встановленого законодавством порядку зайняття підприємницькою та іншою господарською діяльністю, підриві засад кредиту. Посагаючи на інтереси кредиторів, інвесторів задіяних у механізмі санації, працівників суб'єкта господарювання, злочин, що охоплюється поняттям банкрутства, підриває довіру у господарських стосунках, позбавляє економіку важливого фінансового джерела – кредитів та інвестицій. За умов ринкової економіки підприємницька діяльність поєднується з ризиком заподіяння шкоди не лише самому підприємцю, але й його контрагентам. Для того щоб мінімізувати можливі втрати осіб, які передали іншим учасникам ринкового господарства належні їм матеріальні блага, український законодавець ввів інститут кримінально – караного банкрутства.

А.М.Ришелюк справедливо зауважує, що сам по собі факт банкрутства, який може бути наслідком або проракунків у підприємстві-зобов'язанні, або об'єктивних причин (несприятливої економічної ситуації, випадкового збігу обставин тощо), свідчить лише про невадчу в господарській сфері і не повинен бути предметом кримінально-правових відомств. Проте у тих випадках, коли з цим фактом пов'язані певні суспільно-небезпечні дії, можливою є кримінальна відповідальність [1, с.622].

Шершеневич Г.Ф. відмічав, що під «банкрутством розуміється нехачеба не або умисне нанесення неспроможним боржником збитків кредиторам шляхом зменшення або приховування майна. Іншими словами банкрутство є кримінальною стороною відносно неспроможності» [2, с.580].

У більшості країн світу норми, що регулюють кримінально-правові питання, включені із законів про неспроможність, інкорпоровані в кримінальні кодекси і застосовуються тільки щодо фізичних осіб [3, с.166].

Деякі російські вчені, що досліджують інститут банкрутства підтримують позицію дореволюційного права, де банкрутство – «деякий своєрідний: він складається із двох елементів, із яких один (неспроможність) – поняття цивільного права, інший (банкрутська дія) – поняття кримінального права» [4, с. 27]. Крім того сучасні дослідники цього питання вважають, що застосування терміна «банкрутство» в значенні неспроможності при умисленому завданні боржником шкоди кредиторам, може сприяти термінологічній ясності нормативних актів [5, с. 9].

Васильєв С.А. говорив, що термін «банкрутство» має і вузьке, суворе спеціальне значення, яке описує приватний випадок неспроможності, коли неплатоспроможний боржник винно вчинив кримінально-карне діяння, що наносить збитки кредиторам [6, с. 64].

Кримінальне законодавство України передбачає відповідальність за фіктивне банкрутство як завідомо неправдиву офіційну заяву боржника

що в Україні були розроблені. Методичні рекомендації щодо виявлення ознак поточної, критичної або надкритичної їх не платоспроможності і злочинних дій, передбачених Кримінальним кодексом України, а саме фіктивне банкрутство, доведення до банкрутства, приховування спійкої фінансової неспроможності, незаконні дії у разі банкрутства, а також для своєчасного виявлення формування незадовільної структури балансу для цілей преевентивних заходів щодо запобігання банкрутства підприємств.

Відповідно до вищевказаних рекомендацій збільшилася кількість податкових перевірок, але це ще не означає, що кримінальна відповідальність є найбільш інструментом недопущення вчинення протиправних дій.

Так, наприклад, рекомендований алгоритм оцінки економічних показників, як стверджують експерти, не дозволяє реально оцінити фінансовий стан підприємства. Згідно Методичних рекомендацій податковим органам роблять висновки виходячи лише з даних поточної платоспроможності суб'єкта підприємницької діяльності, достатності оборотних засобів для погашення боргів, що накопичилися, наявності власних оборотних засобів, необхідних для фінансової стабільності. Для того, щоб визначити, чи насправді підприємство є кандидатом у банкрути, слід використовувати й багато інших показників: ліквідність; платоспроможність; прибутковність; ефективність використання активів. До того ж необхідно врахувати, що при управлінні фінансами не може бути одностороннього підходу щодо вирішення господарських справ. Під час розслідування і судового розгляду кримінальних справ, пов'язаних з банкрутством, крім необхідними є знання у сфері економіки та аналізу фінансово-господарської діяльності підприємств.

Виходячи із змісту ст. 218 КК України можна зробити висновок, що б отримати себе фіктивним банкрутом, суб'єкт підприємницької діяльності повинен приховати, знищити, фальсифікувати бухгалтерські та інші облікові документи, які відображають його економічну діяльність, приховати відомості про розмір майна, що йому належить, та про місце його знаходження, іноді передати майно в інше володіння, відчужити або навіть знищити його тощо.

Також на ефективність боротьби із зазначеним злочинним посяганням впливають протиріччя в окремих положеннях, що регулюються нормами кримінального і господарського законодавства. Так, згідно зі статтею 218 КК України великою матеріальною шкодою вважається сума, яка в п'ясот і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходу громадян [1, с.622]. В той же час справа про банкрутство порушується господарським судом, якщо безспірні вимоги кредиторів до боржника сукупно становлять не менше трьохсот мінімальних розмірів виробничої плати. Різниця у наведених взаємопов'язаних показниках складає чотири

ліш вісімнадцять разів. До того ж, критерієм оцінки матеріальної шкоди у кримінальному законодавстві обирається досить таки стабільна економічна категорія, як неоподатковуваний мінімум доходів громадян (17 грн.), який залишається незмінним протягом багатьох років, а при визначенні величини безспірних вимог кредитора до боржника в Законі України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі Закон) застосовується гучка в сторону збільшення категорія – мінімальний розмір заробітної плати, який з кожним роком змінюється із щорічним прийняттям нового Закону України про бюджет на певний рік. Дана ситуація періодично призводить до збільшення розриву між вказаними величинами. І саме тому, на нашу думку, необхідно прийти до певної угоди. Можна було б визначити один критерій оцінки фінансової неспроможності боржника або у мінімальних заробітних платах, або у неоподатковуваних мінімумах доходів громадян.

Крім того при визначенні великої матеріальної шкоди необхідно враховувати соціальну податкову пільгу на певний бюджетний рік, що призводить до певних труднощів у розрахунках. Така неузгодженість між нормами статті 218 КК України та ст. 6 Закону дає підстави говорити про те, що в діях особи відсутній склад злочину, передбачений вказаною статтею КК України, оскільки господарський суд порушує провадження у справі про банкрутство лише тоді, коли вимоги кредиторів становлять більше 154 тисяч гривень. За таких умов значна частина фіктивних банкрутств передбачених Кримінальним кодексом не підпадають під дію Закону, а особи, винні в їх вчиненні, залишаються безкарними. Нашу думку підтверджує і погляд Геги П.Т., який відзначив, що врегульованість фіктивного банкрутства не є досконалою [7, с. 24-26].

Проводячи досудове і судове слідство слідчі і суд зобов'язані довести наявність трьох обов'язкових ознак фіктивного банкрутства:

- самого діяння у вигляді надання кредиторам і державі завідомо неправдивої інформації про фінансовий стан дебітора;
- наслідків у вигляді значної матеріальної шкоди бюджету або іншим кредиторам;

- причинного зв'язку між діянням та завданню матеріальною шкодою (на момент закінчення злочину сукупна сума збитків, в тому числі і заповнюваності до бюджету повинна перевищувати в 500 разів і більше неоподаткованих мінімумів громадян – більш ніж 8500 грн.).

Якщо ж податківці будуть слідувати Методичним рекомендаціям, вони зрештою позбавлять особу змоги вчинити злочин. Відповідно до методичних рекомендацій, моментом вчинення злочину вважається день подачи заяви до суду про відновлення процедури банкрутства. Теоретично з цього моменту може бути порушена кримінальна справа за статтею 218 КК. Але в тако-

му випадку розгляд справи господарським судом про визнання ш.прим. ества банкрутом буде призупинено до прийняття рішення по кримінальній справі. Якщо ж немає факту визнання суб'єкта підприємницької діяльності банкрутом, то не може бути і мови про фіктивне банкрутство такого суб'єкту господарювання.

Важливою проблемою розвитку фіктивного банкрутства є випадки, коли боржник має заборгованість перед кредитором (контрагентом) не менше 300 мінімальних заробітніх плат, домовляючись із останнім про рушити щодо нього справу про банкрутство, але із такою умовою, щоб у процедурі розпорядження майном боржника укласти мирову угоду або провести взаєморозрахунок.

Оскільки, на підставі ст. 12 Закону із введенням мораторію на задоволення вимог кредиторів не нараховується неустойка, (штраф, пеня), не застосовуються інші санкції за невиконання чи неналежне виконання грошових зобов'язань і зобов'язань щодо сплати податків, зборів інших загальнообов'язкових платежів, боржник щодо якого господарський суд порушив провадження у справі тільки тимчасово стає боржником, уникаючи при цьому від таких виплат. А потім він знову шукає іншого, за попередньою домовленістю кредитора, який чергово подає заяву до господарського суду про порушення справи про банкрутство. І в кінцевому підсумку, суб'єкт перерахованих злочинних дій подає до господарського суду заяву про фінансову неспроможність виконати вимоги кредиторів і зобов'язання перед бюджетом.

Отже, такий боржник може довгий час не сплачувати податки, боржні інші загальнообов'язкові платежі при цьому, займаючись підприємницькою діяльністю, накопичує свій капітал, а держава позбавляється грошових надходжень до відповідних бюджетів і бідніє.

Пропонуємо для вирішення проблем фіктивного банкрутства ухвалити норму ст. 218 КК України щодо матеріальної шкоди, яка вважається великою, коли вона у п'ятсот і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян і норму ч.3 ст.6 Закону у частині визначення мінімуму сум, що є підставою порушення кримінальної справи і справи про банкрутство. Дана ситуація періодично призводить до збільшення розриву між вказаними величинами.

На нашу думку, необхідно прийти до такої узгодженості, визначаючи один критерій оцінки фінансової неспроможності боржника або у мільйонних заробітніх платах, або у неоподатковуваних мінімумах доходів громадян.

Література:

1. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України.- 4-ге вид., переробл. доповн./ За ред. М.І.Мельника, М.І.Хавронюка. - К.: Юридична думка, 2007. - 1184 с.
2. Шершеневич Г.Ф. Курс торгового права. - М.: Издание братьев Башмаков, 1912 - Т. 4.: Торговый процесс. Конкурсный процесс. - 596 с.
3. Чешковська О.В. Історичні та матеріально-правові передумови виникнення банкрутства та конкурсного провадження// Санація та банкрутство. - № 4.-2005. - С. 166.
4. Тарайкин А.Н. Несостоятельность и банкротство. - СПб, 1913.- 136с.
5. Телюкина М.В. Соотношение понятий "несостоятельность" и "банкротство" в доореволюционном и современном праве // Юрист. - № 12.- 1997. С.8-11.
6. Васильев Е.А. Правовое регулирование конкурсного производства в капиталистических странах. Учебное пособие. - М.: МИМО. - 1989 - 110 с.
7. Гага П.Т. Деякі особливості банкрутства в Україні та недоліки правового регулювання // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика): Наук. — практ. журнал. - № 10. - 2004. - С. 24-26.

РЕЙДЕРСТВО В УКРАЇНІ, ОСОБЛИВОСТІ, ПРОБЛЕМИ

Бутенко А.П.,
Декан юридичного факультету
Європейського університету

За останні роки таке неоднозначне явище як «рейдерство» стало характерною рисою новітньої історії розвитку вітчизняного бізнесу. Дедалі більша кількість операцій зі злиття й поглинання суб'єктів господарювання проявляється у досить агресивній формі так званого недружнього поглинання або «рейдерства». Дана явище нині поширилось в Україні настільки масштабно, що стало створювати певну загрозу економічному розвитку держави.

Поняття «рейдерство» походить від англійського «raider» (дослівно «пірати»). Під рейдерством розуміють незаконне поглинання чи захоплення одного суб'єкта господарювання або його власності іншим із застосуванням корупції та насильства. Захоплення підприємства або використання щодо нього «рейдерства» слід відрізнити від спорідненого з ним поняття корпоративного поглинання або злиття підприємств».

Одним з головних ознак українського «рейдерства» є неможливість його існування без співучасті представників держави та системної корупції, яка зачіпає елементи судової системи, або правоохоронних органів і

В сучасних нестійких умовах розвитку вітчизняної економіки готуючись до кризи українських банків є використання того досвіду кредитування, що набутий і перевірений на практиці, а також розвинутими державами з урахуванням особливостей кредитування підприємств в Україні.

Література:

1. Про заставу: Закон України // Відомості Верховної Ради України. 1992. - № 2. - Ст. 58.
2. Кученко О. Резерви комерційного банку // Банківська справа. - 1998. - № 5. - с. 36-39.

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО ЛЮДИНИ І ГРОМЛЯНИНА НА ОТРИМАННЯ, ЗБЕРІГАННЯ І ПОШИРЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ

Задорожний Ю. А.,
к.ю.н., доцент кафедри теорії та історії держави і права
Юридичного інституту «ПКи» НАУ
Задорожня Г. В.,
к.ю.н., доцент кафедри конституційного і адміністративного права
Юридичного інституту «ПКи» НАУ

Умовах посилення інтеграційний процесів в глобалізованому світі інформація стає найціннішим товаром. «Хто володіє інформацією, той володіє світом», - так говорить народне прислів'я. Дійсно сучасне отримання достовірної, вичерпної та правдивої інформації є запорукою державного суверенітету і територіальної цілісності держави, а також конкурентоспроможності бізнесу, забезпечення не лише якості життя, але і його безпеки.

Важкими зусиллями міжнародної спільноти, зокрема Генеральною Асамблеєю ООН, вироблено принцип, відповідно до якого «свобода інформації є основним правом людини і критерієм усіх інших свобод». Проте наповнення даного принципу знайшло нормативне закріплення і в національному законодавстві.

Важко сказати, що Україна на геополітичній карті Європи посідає одне з перших місць за кількістю нормативно-правових актів, спрямованих на захист права відомості, пов'язаних з інформацією. Разом з тим, у процесі дослідження кількості не опосередковане якості. В Україні це проблема як захисту інформації про особу, так і реалізації

вимоги сплати зобов'язань перед банком з врахуванням динаміки їх погіршення.

10. врахування введення нового порядку оподаткування та зростаючої кредитного ризику.

11. не допускати факти видачі кредитів некретитоспроможним позичальникам та без забезпечення;

12. проводити обов'язкове страхування переданих в заставу цінностей з обов'язковим передбаченням, що заставодержатель має право отримати страхову виплату, якщо в процесі виконання цього вимогати надання страхових платежів;

13. виконувати дотримання встановлених процедур, приймаючи до уважки забезпечення, а також оперативного контролю за його станом та ліквідністю;

14. здійснювати постійний контроль за збереженням застави, маючи цільовим використанням кредиту та станом забезпечення його погашення в процесі виконання кредитних угод з оформленням відповідної документації;

15. вимагати від позичальників підтвердження наявності і достаточності грошових коштів банку забезпечення, враховувати проведену перевірку його оперативного до оформлення чи змінення при необхідності в кожній частині повернення кредиту або його частини при не виконанні кредитних умов і угод по забезпеченню;

16. посилення взаємодії економічної, юридичної служб банку з метою безпеки для підвищення результативності роботи по погашенню боргів, в тому числі шляхом оперативної і ефективної реалізації забезпечення;

17. дотримуватися принципів строкowości, забезпечення своєчасності оплатності.

З метою підвищення рівня ліквідності забезпечення і спонукання до повернення кредитів не допускати практики формального підходу до виконання процедур, а також перевиконання встановлених повноважень при вирішенні кредитних питань.

Активізація роботи кредитних рад та комісій по стягненню кредитної заборгованості та посилення їх відповідальності та контролю виконання прийнятих рішень дасть змогу досягти конкретних результатів.

Ще один метод мінімізації кредитного ризику, який використовують банки та вимагає достовірної інформації про позичальника - страхування, проте його застосування можливе завдяки стабільності страхувальних компаній, які у випадку неповернення кредиту, зможуть сплатити його погашення.

СЕКЦІЯ 2 ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ БЕЗПЕКИ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Бондрівська З. І. Державна підтримка малого бізнесу – потреба часу.....	88
Кістлюк Е. М. Вплив злочинності на безпеку підприємництва в умовах фінансово-економічної кризи.....	95
Удовик М. С. Окремі аспекти подолання фінансової кризи в Україні – щодо питання протидії незаконному відшкодуванню податку на додану вартість.....	99
Ткачук Т. Ю. Особливості розвитку вітчизняного банківського сектора в умовах фінансової кризи.....	103
Мінченко М. А. Економічна безпека – складова успіху професійних виробничих об'єднань.....	112
Слашко В. Контрабанда, вчинювана корумпованими службовими особами, як одна з причин економічної нестабільності в державі.....	114
Козирева В. П. Фіктивне банкрутство в Україні.....	119
Бурченко А. П. Рейдерство в Україні, особливості, проблеми.....	125
Усатий Г. О. Кримінально-правова протидія рейдерству: проблеми та перспективи.....	128
Лавинова К. В. Випли рейдерства на ефективність функціонування фондового ринку.....	132
Швед Ю. В. АСЕАН та глобальна фінансова криза: формування стратегії подолання.....	134
Михова А. В. Реалізація інтересів підприємства як основа забезпечення його фінансової безпеки.....	138
Лисовська П. М., Лисовська Ю. П. Феномен духовної безпеки у сучасному суспільстві: нормативно-правовий аспект.....	140
Хорватова О. Міжнародний досвід страхування життя в умовах світової фінансової кризи.....	144
Засяк О. М. Страхування як засіб забезпечення економічної безпеки в умовах фінансово-економічної кризи.....	148
Копиленко О. Л., Федорін М. П. Про законодавче забезпечення економічної безпеки в приватному секторі.....	151
Гринкевич О. О. Об'єднання зусиль західноєвропейських політико-економічних груп як основна умова прийняття закону України «Про допозовання» та унормування приватної охоронної діяльності.....	158
Ахматська Н. М. Конфіденційність на стадії судового розгляду справи.....	163
Калашникова О. В. Практика Європейського суду з прав людини щодо принципу конфіденційності.....	172
Колінова С. В. Реалізація принципу конфіденційності на стадії досудового слідства по законодавству країн СНД.....	179

Кавалерія Л. М. Виконання рішень Європейського Суду з прав людини в Україні: деякі організаційно-правові механізми.....	188
Козирева В. П. Шляхи удосконалення забезпечення кредитів.....	199
Задорожний Ю. А., Задорожська Г. В. Конституційне право людини і громадянина на отримання іберігання і поширення інформації.....	205
Матиченко О. М. Питання безпеки та відповідного правового регулювання ринку ювелірної продукції в Україні.....	209
Караванов Д. О. Вирішення слідчих ситуацій при розслідуванні незаконного заволодіння авіотранспортним засобом.....	214
Казміренко Л. В. Допомога фахівця-бухгалтера при розслідуванні злочинів, які пов'язані з економічною безпекою держави.....	216
Курятин І. Р., Прокоп'юк О. І. Злочинна діяльність, яка порушує права інтелектуальної власності в контексті економічної безпеки України.....	217
Максименко О. С. Проблеми участі спеціаліста при допиті по справі про сексуальне вбивство.....	237
Міглюх В. П. Протидія незаконному обігу наркотичних засобів в контексті забезпечення національної безпеки України.....	240
Нішчидізе Т. Окремі проблеми техніко-криміналістичного забезпечення розслідування вбивств.....	242
Прокоп'юк О. І. Кримінальна відповідальність за порушення авторського і суміжних прав в окремих країнах пострадянського простору.....	246
Сав'юк О. В., Старишківська А. В. Спосіб злочину як елемент криміналістичної характеристики терористичного акту, вчиненого з використанням вибухового пристрою.....	251
Старишківська А. В. Використання криміналістичних засобів та методів при розслідуванні злочинів проти громадської безпеки.....	262
Стецьмацук О. В. Проблеми участі спеціалістів в одержанні зразків для експертного дослідження по справах про незаконний обіг вибухових речовин та пристроїв.....	274
Фудейкінова З. Р. Взаємодія слідчого з оперативними працівниками при розслідуванні злочинів у сфері обігу наркотичних засобів.....	276
Заєгородня О. Ю. Окремі проблеми злочинів проти безпеки руху та експлуатації транспорту.....	277

СЕКЦІЯ 3. СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЗАХИЩЕНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Бриль В. М. Шляхи до забезпечення безпеки інформаційних технологій на основі управління ризиками та оцінки уразливості об'єктів захисту.....	280
---	-----